

De wereld rond in 158 DAGEN

‘Wat heerlijk, een halfjaar op vakantie!’ Dat is de algemene reactie als journalisten Marion van Es (rechts) en Rianne Klazinga (allebei 27) vertellen dat ze op wereldreis gaan. Maar ze komen er al snel achter dat backpacken niet alleen maar één groot feest is.

TEKST EN FOTOGRAFIE: MARION VAN ES EN RIANNE KLAZINGA

“Nee, we willen er hier niet uit, we gaan mee tot het eindstation.” Dit is al de derde keer dat we de chauffeur van de gammele Nicaraguaanse bus duidelijk proberen te maken waar we heen willen. Hij heeft andere plannen. Opeens zien we iemand onze rugzakken uit de bus gooien en hoe we ook protesteren: we hebben geen andere keuze dan er achteraan te gaan. Voor we het weten staan we op een verlaten terrein in de niet ongevaarlijke hoofdstad Managua, met alleen een enge taxichauffeur die onze bagage al in zijn kofferbak heeft gelegd. Hiervoor vraagt hij een bedrag dat vier keer zo hoog is als gebruikelijk. Als we proberen te onderhandelen, smijt hij de tassen op de grond en rijdt weg. Daar staan we dan: twee blondines helemaal alleen in een stad waar alle reisgidsen voor waarschuwen. Dat is de druppel. Na vijf maanden hogesnelheidsreizen door vier continenten, achttien landen en acht tijdzones zijn we lichamelijk uitgeput. Met een diepe zucht zakken we op de grond neer. Het huilen staat ons nader dan het lachen.

In tranen

Vijf maanden eerder op Schiphol... In tranen nemen we afscheid van familie en vrienden. Eindelijk is het zo ver! Al anderhalf jaar zijn we bezig om onze reis tot in details voor te bereiden. De inhoud van onze rugzakken is tot op de gram afgewogen. Zo hebben we weken gediscussieerd over de vraag of we zeven of acht onderbroeken nodig hebben en zelfs welke pen het minst weegt. Normaal gooien we voor een vakantie tientallen hakjes, tasjes, jurkjes en sierraden in de koffer, nu moeten we het doen met praktische wandelsandalen en praktische broeken met een heleboel zakken. Eenmaal in het vliegtuig lijkt alle stress in één klap verdwenen. Nu begint de vakantie echt! Al snel liggen we op parelwitte stranden in Thailand, snorkelen we tussen kleurrijke vissen op Fiji, rijden we op brommertjes door het Vietnamese binnenland en slapen we op de grond bij een gastvrije familie tussen de papajabomen. Ook tuffen we met een camper door het ruige Nieuw-Zeeland, feesten we tot diep in de nacht in Buenos Aires, wandelen we door woeste jungles en onherbergzame woestijnen, en brengen we

de feestdagen door in Uruguay. Ondertussen doen we ons tegoed aan vers fruit, exotische hapjes en net gevangen vis. En natuurlijk zijn daar de mannen... We geven onze ogen flink de kost en als twee hoogblonde, lange dames vallen we op bij de plaatselijke bevolking. Van de hilarische Thaise taxichauffeur (‘I loooooove blond girls! I loooooove European girls! I loooooove money!’) en de anderhalve meter hoge Mexicanen die ons toeroepen dat we op Barbie lijken, tot de spannende Argentijnen, gezellige Australiërs en de ietwat opdringerige Brazilianen. Om nog maar te zwijgen over de mannen op Fiji, die bijna allemaal in de categorie ‘lange, gespierde tropische verrassing’ vallen. Ons hotel heeft zelfs ene Joe in dienst die daar slechts werkt ‘to make the place look nice’. En dat lukt hem!

Zonder make-up

Eigenlijk wennen we snel aan het leven als backpacker. Al na een week komen onze meegebrachte sieraden de tas niet meer uit. En hoewel we normaal gesproken nog niet eens zonder mascara naar de supermarkt gaan, wordt make-up op een gegeven >

1 *Ipis et fuga. Itatem sit odi si voloratia quae non exerspe andantiandel* 2 *magnimus ne nonsequiatia quis ab inus expla nosa cor arum que porepudam faccum verume sit arum sit* 3 *volorum harchit, et fugitat ectecae. Nam nemqui dus alitatquam endem* 4 *ium fugiae porro excepternam eumet ut untiae eum fugitius* 5 *explabore volecatur accae non*

OOK OP WERELDREIS?

Wie na al deze verhalen niet afgeschrikt is en zin heeft om zelf ook een lange reis te maken: leer van onze fouten!

1 Doe wat research over de landen die u wilt bezoeken. Als wij tien minuten de tijd hadden genomen om iets over de grensovergang van Thailand naar Cambodja te lezen, waren we nooit tientallen euro's verloren bij een slechte geldwissel.

2 Neem niet te veel mee, maar ook niet te weinig. Sla niet door in zo licht mogelijk willen pakken. Uiteindelijk wegen twee extra onderbroeken bijna niets, maar

scheelt het behoorlijk wat wasmachinekosten als u niet om de vijf dagen door uw ondergoed heen bent.

3 Doe niet te veel, u kunt niet alles zien. Bedenk dat de afstanden in andere landen vaak enorm zijn. Beperk u tot een klein gebied per land als u veel landen wilt zien, of kies ervoor meer van één land te ontdekken en minder landen aan te doen.

4 Desinfecteer, desinfecteer, desinfecteer! En verslap niet. Stop een flesje antibacteriële gel in uw tas, neem die overal mee naar toe en maak ten alle tijden uw handen schoon voor

het eten. Doet u het één keer niet en heeft u toevallig een nare bacterie aan uw handen, dan hangt u zo vier dagen boven het toilet. Zonde van de tijd.

5 Neem zo weinig mogelijk waardevolle spullen mee en zorg ervoor dat u uw tas afsluit met cijfersloten of leg het in een kluisje. Hadden wij niet te makkelijk gedacht dat 'het wel veilig was', dan waren we nu geen creditcard en 200 dollar armer geweest. Nog één geldtip: koop een wereldticket. Voor ongeveer 2000 euro (verschilt per vliegmaatschappij) kunt u de hele wereld over.

1 Ipsis et fuga. Itatem sit odi si voloratia quae non exerspe andantiandel 2 magnimus ne nonsequiatia quis ab inus expla nosa cor arum que porepudam faccum verume sit arum sit 3 volorum harchit, et fugitat ectecae. Nam nemqui dus alitatqua

moment meer uitzondering dan regel. Door het gebrek aan luxe kunnen we euforisch blij worden van de aanwezigheid van toilet papier, een schone handdoek of een douche. De slaapzalen zijn wel wennen. De eerste nacht in een hostel doen we geen oog dicht omdat iemand het wereldrecord snurken probeert te verbreken. Een andere keer zijn we getuige van een verliefd stel dat het geen probleem vindt om de liefde te bedrijven onder toezicht oog van zes kamergenoten. Maar bovenal maken we 'vriendschappen voor het leven' met medereizigers, die we waarschijnlijk nooit meer terug zullen zien. Ondertussen leven we op een budget van nog geen dertig euro per dag. Helaas gaan we in Azië iets te snel door ons geld heen en zijn de prijzen in Zuid-Amerika door inflatie verdriedubbeld. Hoewel twee keer per dag buiten de deur eten gaat vervelen, hebben we er niet op gerekend dat we restaurants helemaal uit ons woordenboek moeten schrappen. Ons dieet bestaat al snel uit aardappelpuree uit een pakje, tonijn uit blik, pasta, tomaat, komkommer en kipnuggets. Op reisdagen leven we soms zelfs 48 uur op koekjes, chips en flesjes water, omdat er onderweg niets anders te krijgen is. Ons improvisatievermogen wordt danig op de proef gesteld. In eerste instantie moeten we vooral lachen om alle dingen die niet volgens plan gaan. Aan onze gehuurde camper in

'Als klap op de vuurpijl blijken we ook nog eens voor 1000 EURO TE ZIJN GESKIMD!'

Nieuw-Zeeland blijkt van alles te mankeren, waardoor we de laatste dagen alleen nog via de achteringang naar binnen kunnen. Maar wat hebben we een lol achter het stuur van zo'n bakbeest. Overstromingen in Thailand? Ach, we reizen gewoon door naar Cambodja, om daar vervolgens tot onze knieën door het water te waden op weg naar de markt. Op het Thaise feesteland Koh Phangan lopen we meteen de eerste dag op het strand dusdanig erge brandwonden op dat we de rest van de week niet veel meer kunnen dan in natte handdoeken gewikkeld in onze kamer liggen. En dus viert Rianne haar verjaardag niet op een legendarisch Vollemaansfeest, maar met koorts in bed. Hoe zorgvuldig we ook iedere aankoop afwegen, we krijgen niet altijd waar voor ons geld. Zo wordt ons paradijselijke boottripje over de Mekong opeens zonder overleg omgezet in een fietstocht bij dertig graden. En boeken we een prachtige wildlifetrip door de jungle van Costa Rica, blijken we de meest luie gids allertijden te treffen, die ons liever het recycle center laat zien dan krokodillen en apen.

Op de vlucht

Ons incasseringsvermogen krijgt zoveel te verduren dat ons geduld opraakt. Op de eerste dag in Vietnam waarschuwt een toerist ons al voor het feit dat Vietnamezen 'liegen niet zo'n probleem vinden'. Daar komen we wel achter. In een week tijd worden we vijf keer flink opgelicht, fooi is standaard 'not enough missy!' en onze armen zitten vol blauwe plekken van de mensen die op straat aan ons trekken. Uiteindelijk ontketent de opgebouwde frustratie zich in een heuse hotelrel, omdat de eigenares ons 150 dollar afhandig heeft gemaakt en daar haar schouders over ophaalt omdat 'wij toch veel rijker zijn'. Dat we vervolgens besluiten uit protest spullen uit de kamer mee te nemen, is misschien niet zo snugger. Pas op het moment dat de eigenaresse de politie belt, realiseren we ons dat we een strafbaar feit plegen in een land met de zwaarste straffen ter wereld. Twee dagen kijken we als een soort voortvluchtige criminelen over onze schouder. En als de Nederlandse ambassade ons vertelt dat er een kans bestaat dat we op

het vliegveld worden opgepakt, staan we echt met buikpijn bij de douane. Gelukkig eindigt dit avontuur als een hilarisch verhaal om te vertellen op verjaardagen, maar door onze ervaringen in Vietnam worden we knap achterdochtig. Door de enorme gastvrijheid op Fiji, in Nieuw-Zeeland en Zuid-Amerika krijgen we ons vertrouwen in de mensheid wel weer een beetje terug. Tot die ene rampzalige dag die ons naar Rio de Janeiro brengt. Na een slapeloze nacht vanwege ziekte, vertrekt ons vliegtuig uit Buenos Aires met vertraging en missen we onze aansluitende vlucht. Tot overmaat van ramp is de tien uur die we doorbrengen op de piepkleine luchthaven van Montevideo niet voldoende om onze bagage op het juiste vliegtuig te zetten. Zo moeten we ons in het bloedhete Rio twee dagen redden zonder schoon ondergoed en mét dichte schoenen, lange broeken, één gezamenlijke tandenborstel en shampoos die we op de grond in de douche vinden. Als klap op de vuurpijl blijken we bij aankomst op het vliegveld ook nog eens voor duizend euro te zijn geskimd. Nadat we eerder al van 200 dollar, iPod, camera met foto's, telefoon, creditcard en horloge af zijn geholpen, is dat de druppel die de traanbuizen doet overlopen. We hebben in Zuid-Amerika meer politiebureaus van binnen gezien dan sommige mensen in hun hele leven en worden met de

dag meer paranoia, tot het op je paspoort slapen en al je kostbaarheden in je beha bewaren aan toe. Dat diverse mensen in ons hostel op gewelddadige wijze beroofd worden, maakt het er niet beter op. Zouden we ons veiliger voelen als we mannen waren geweest? Waarschijnlijk niet. Zelfs onze twee meter lange, potige Israëliische kamergenoot durft eigenlijk niet alleen de straat op.

Flink afgevallen

Gelukkig vliegen we snel door naar Midden-Amerika. Een adembenemend continent, maar lichamelijk zijn we op. Waar je lijf zich in het begin prima kan aanpassen aan steeds weer een nieuwe tijdzone en ander klimaat, is dat na een week of twintig wel over. We hebben allebei last van een luchtweginfectie (Rianne heeft zelfs aan een zuurstofmachine gelegen), en samen zijn we 25 kilo afgevallen! Terwijl we daar in Managua met loodzware rugzakken op een verlaten veldje zitten, bedenken we dat het wel mooi is geweest. Het beeld waarin we aanschrijven voor de Hollandse pot wordt geromantiseerd. We besluiten twee weken eerder het vliegtuig naar huis te pakken. Op dat moment stopt er een taxi. De chauffeur heeft met ons te doen en brengt ons voor een prikkie naar het hostel. Gelukkig zijn er ook nog lieve mensen! Na 158 dagen zijn we terug van de reis van ons leven. Niet alles is gegaan zoals we hadden verwacht, maar wat een ervaring. Maar een halfjaar luieren was het zeker niet! We durven het bijna niet te zeggen, maar we zijn toe aan vakantie... □